

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΪΑΦΑΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΑΣΤΕΡΓΙΟΥ

ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ, 19/3/2019

Σ023/093

Πολλοί Μικρασιάτες πρόσφυγες βρήκαν δουλειά στο λιμάνι του Βόλου και οργανώθηκαν σε σωματεία όπου κυριαρχούσε το προσφυγικό στοιχείο. Στη μεταπολεμική περίοδο τη δουλειά αυτή τη συνέχισαν και τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Οι φορτοεκφορτωτές χωρίζονταν σε τρεις κατηγορίες: ελεύθεροι εργάτες χωρίς σταθερή απασχόληση, μόνιμοι λιμενεργάτες που φόρτωναν και ξεφόρτωναν τα καράβια και φορτοεκφορτωτές και συσκευαστές ξηράς, που μετέφερναν τα εμπορεύματα από το λιμάνι στις αποθήκες της πόλης. Ο Κώστας Καϊάφας, γεννημένος το 1931 στη Νέα Ιωνία και γιος Εγγλεζονησιώτη καιζή έπιασε δουλειά στο λιμάνι το 1955, αρχικά ως ελεύθερος εργάτης και μετά ως φορτοεκφορτωτής ξηράς.

Ήταν ζόρικια δουλειά, πολύ. Ήθελε να κουβαλάς οχτώ ώρες στα μαδέρια απάνω 100 κιλά τσουβάλι. Την άλλη μέρα πάλι εκεί. Ή να πάρεις τα σίδερα, [///]Κι έπρεπε απ' την αποθήκη μέσα να τη πάρεις στην πλάτη και να το βγάλεις και να το ρίζεις στο κάρο. Ενώ στο λιμάνι τους παίρνανε με τις γάφες και τις έριχναν μέσα. Εμείς έπρεπε να τις βγάζουμε απ' την αποθήκη, να τις πιάνουμε στην πλάτη. Και έβγαζες τα μάτια σου – εγώ ήμουν 60 κιλά, όλος όλος, και έπαιρνα 180 μπάλα στην πλάτη. Έβγαζαν τα μάτια μας αστεράκια. Αλλά αν δεν πήγαινα όμως, είχα δικαίωμα να πω «δεν πάω». «Κόψε με, να πω τον Επόπτη, κόψε με, δεν πάω.» .» Αλλά τι έγινε; Άμα έλεγα δεν πάω, έχανα το ένσημο [///]Κι έλεγες, όταν έχεις παιδιά και δεν έχεις να βάλεις, να τα φτιάξεις φασόλια να φάνε, οικογένεια, ε, βάζεις το κεφάλι κάτω και έλεγες «θα πάω». Ο,τι βαριά δουλειά ήτανε πηγαίναμε.